

ALPARSLAN'IN AKINCISI

ALPEREN

OYUNUN SONU

İSMAİL BİLGİN

KİTAP
TİMAR

OYUNUN SONU

İsmail Bilgin

Resimleyen: Uğur Köse

SULTANIN KARARI

Selçuklu Sultanı Alparslan, divanda devlet işleri konuşulduktan sonra odasına çekilmişti. Divanda konuşulanları aklından geçirirken eline Anadolu haritasını aldı. Uzun uzun haritaya baktı. “Anadolu’ya hâkim olmak çok önemli... Muş’tan Anadolu içlerine doğru ilerlemeliyiz. Ta ki İznik’e ve İstanbul’a varana dek... Selçuklu Devleti daha kuvvetli olmalı.” diye düşünüyordu.

Bu düşünceleri, kapının çalınmasıyla bölündü.

— Giresin.

— Sultanımız, İznik tekfurunun elçileri gelmiştir. Sizinle görüşmek isterler. Destur var mıdır?

— Alın içeriye. Hele bakalım, diyecekleri neymiş.
Az sonra rengârenk giysileriyle elçiler içeri girdiler. Sultana saygıyla selam verdiler.

— Benimle görüşmeyi dilemişsiniz... Sizi dinliyorum.

— Selçuklu'nun kahraman ve hoşgörülü Sultanı, size tekkurumuzun selamını getirdim.

— Sağ olun.

— Tekfurumuz, bir grup hacının Antakya üzerinden Kudüs'e gitmesine izin vermenizi istemektedir.

— Ne hakla! Geçen sene bizim hacılarımızı Mekke'ye giderken yolda Bizanslı şövalyelerin saldırısına uğradı, hatta bazıları şehit oldu. Şimdi hangi yüzle karşıma gelip benden hac için izin istiyorsunuz?

— Ne deseniz haklısınız efendim. Ancak bu saldırılar, tekfurumuzun emriyle olmadı. Kendisi de olanlardan çok üzüntü duydu. Hac sizin için de bizim için de önemlidir. Bu konuda yardım edeceğinize inanıyoruz. Üstelik sizin topraklarınızdan geçip gidecek kabile için kendi korumamızı da sağlayacağız.

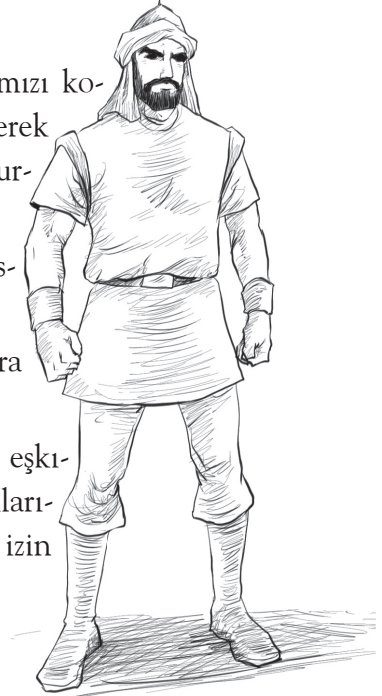
— Nasıl olacakmış o dediğiniz?

— Eğer izin verirseniz hacılarımızı koruyacak küçük bir birlik olacak. Gerek sizden gerekse bizden saldırılar olursa...

Elçi sözlerini bitiremeden Alparslan hiddetle ayağa kalktı:

— Benim topraklarımda hacılara saldırılmaz!

— Sizden değil, hırsızlardan ve eşkıyalardan çekiniriz. Zira sizin topraklarınız dışında da yol alacağız. Elbette izin verirseniz tabii ki...

Sultan Alparslan, durumu sorgulamaya devam ediyordu:

— Neden deniz yolunu tercih etmediniz?

— Deniz yolunu denedik efendim. Ancak korsanlar yolumuzu kesince hacılar geri döndü, üstelik soyuldular... Artık sizin ülkenizden geçip gitmeyi düşünüyorlar. Gerekirse belli bir ücret ödemeye hazırız. Eğer isterseniz siz de askerlerinizle güvenliği sağlayabilirsiniz. Buna hayır demeyiz ancak bizim askerlerimiz de olmalı. Çünkü sizin topraklarınızdan çıkınca saldırılara maruz kalabiliriz... Tekfurumuz insanlık adına bunu sizden rica ediyor.

Alparslan bir süre düşündükten sonra konuştu:

— Şimdi çıkabilirsiniz. Kararımı verdiğimde daha sonra tekrar kabul edileceksiniz.

— Peki...

Elçiler yine selam vererek Alparslan'ın huzurundan çıktılar. Onların ardından Sultan Alparslan emir verdi:

— Bana vezirimi gönderin!

Az sonra Nizamülmülk kapıda belirdi.

— Buyurun sultanımız, diyerek sultanın huzurunda durdu.

— Müşköl bir konu var, senin fikrini almak isterim.

— Sizi dinliyorum efendim.

— İznik tekfurunun elçilerini dinledim az evvel. Antakya'ya, oradan da Kudüs'e geçerek hacı olmak isteyen Bizans ahalisi için benden izin isterler. İstenmeyen olayların önüne geçilmesi için bir küçük askerî birlik de hacılarıyla gidecekmiş. Bu konuda ne düşünüyorsun? Hatırla ki geçen sene bizim hacılarımıza saldırmışlardı.

Nizamülmülk bir süre düşündü. Sonra yavaş yavaş konuşmaya başladı:

— Sultanım... Hac, kutsal bir yolculuktur. Biz onların inançlarına saygı gösteriyoruz.

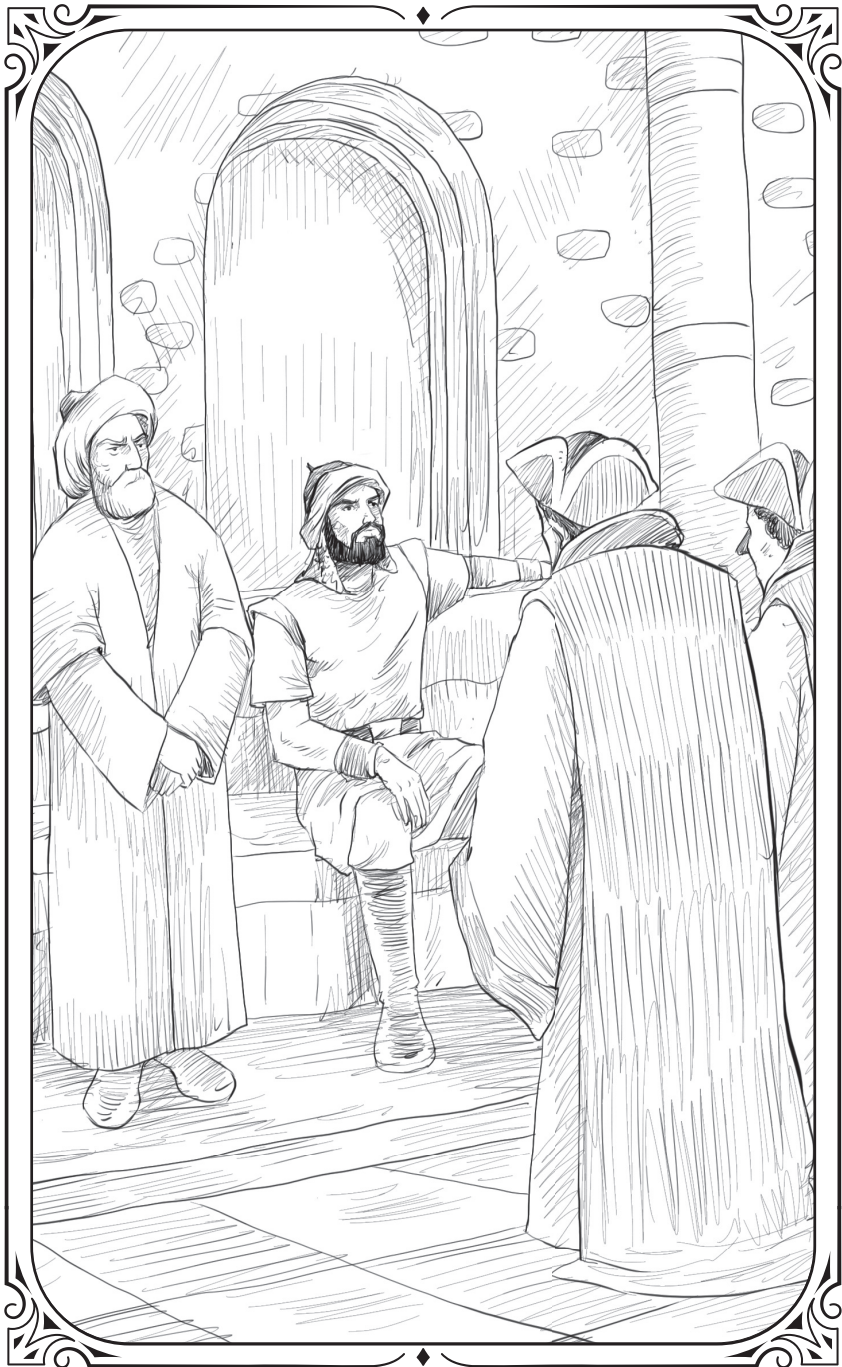
— Elbette...

— Onlar bizim hacılarımıza saldırmış ve zarar vermiş olabilirler. Ancak bize yakışan Hristiyanların hacca gitmelerine izin vermek ve kendi sınırlarımız içinde onların güvenliğini sağlamaktır. Ben böyle düşünmekteyim. Ancak ferman sultanımandır.

— Ben dahi senin gibi düşünürüm. Ancak sıkı tedbir almak gerektir.

— Haklısınız... Onların askerleri ile bizim askerlerimiz yan yana olunca uzun yolculuk esnasında çatışma çıkabilir. Böyle bir durumda hem hacılar hem de bizim itibarımız zarar görür. Buna meydan vermemek lazımdır.

— Peki, ne yapalım o hâlde?

— Müsaadenizle düşünüyüm efendim.

— Alperen'i yollayalım, onlara göz kulak olsun.

— Uygundur sultanım.

Sultan, elçilerin yeniden huzuruna çağrılmasını emretti. Onlar karşısında hazır olunca konuya girdi:

— Şöyle bir orta yol bulduk.

— Sizi dinliyoruz.

— Topraklarımız boyunca yolculuk yapan hac kafilesinin yanında sizden küçük bir askerî birlik olacaktır. Kafile, şehir ve köyler dışında, kervansaraylarda konaklayacaktır. Bizden de bir akıncı, topraklarımızı terk edinceye dek gözcü olarak eşlik edecektir.

— Kabulümüzdür efendim. Tekfurumuz buna çok sevinecektir. Size minnettârız.

— Şunu da biliniz ki sizin dininize saygı duyuyoruz. Ancak sizden de bize ve dinimize saygı bekliyoruz. Bunu böyle belleyiniz.

— Belleriz. Ne kadar geçiş ücreti istiyorsunuz?

— Ücret istemeyiz...

Elçiler bu sözler üzerine çok sevindiler.

— Minnettârız efendim... Çok teşekkür ederiz... Çok teşekkür ederiz... Sizin hoşgörü sahibi bir sultan olduğunuzu düşünüyorduk. Bizi yanıltmadınız.

— Umarım sizler de bizi yanıltmazsınız...